

Kántor Péter

DURBAN

Költőtalálkozó

Mielőtt az angol fölsiet a színpadra,
a Birodalom már megnyerte a döntő ütközetet,
leverte az ellenálló helyi erőket,
ösvényt vágott az ezerfejű bozótban,
felépítette az impozáns kőerődítményt,
és felvéste kőoszlopokra
a maláriában elhunytak, csatákban elesettek
és a kormányzásban megboldogultak névsorát.
És jóllehet a Birodalom már rég nem létezik,
ez itt egy független köztársaság,
az evidens, hogy mindenki ért angolul,
sőt, az angol a fő nyelv, az iskolákban
angolul tanulják a történelmet a gyerekek,
angolul fogadkoznak a jövőt illetően,
és ha valakinek ahhoz van kedve,
angolul szidja az angolokat,
az angolok pedig, akiknek szintén otthonuk e táj,
ugyancsak angolul bólogatnak a sörük mellett.
De az angolnak, aki fölsiet a színpadra,
mindez talán nem is jut eszébe,
csak hogy most neki kell ösvényt vágnia a bozótban,
neki kell megnyernie a csatát,
neki kell felépítenie az impozáns kőerődítményt,
és hogy ez sikerülni is fog,
természetesen.

A svéd meg akarja mutatni, milyen a svéd.
A svéd szerint a svéd más, mint a nem svéd.
A svédnek humora van – ki hitte volna?
Egy jópofa svéd. A jópofa svéd
előhúzza a zsebéből egy furulyát,
akárha egy hóborította erdei tisztáson,
és eljátszik rajta egy svéd dallamot,
egy csöppet sem humoros svéd dallamot,
a humoros svéd. Romantikus.
Ilyen a svéd? Nagydarab ember,
néha úgy érzi, ő teremtette a világot,
ilyenkor képes elfeledkezni mindenkiről,
máskor viszont aggodalom keríti hatalmába:
Jó lesz ez? Biztos, hogy értem jönnek időben?
És csak töpreng szorongva a nagydarab svéd.

Az ír mindenkit lefőz hazafiságban,
akkor is, ha csak iszik. Az van, hogy az ír
és Írország tökéletesen azonos egymással,
még ha tudjuk is, hogy ilyesmi nem létezik.
Akár egy nő, akinek muszáj hódítania,
ámbar senki se lehet méltó hozzá,
nincs eszköz, amit ne vetne be,
és nincs préda, akit ne szólna le.
Nagy megtiszteltetés egy ír számára itt lenni –
így kezdi az ír, de csak rá kell nézni, és világos:
a dolog épp fordítva értendő:
nagy megtiszteltetés mindenki számára,
hogy ő itt van. Az angolok pedig,
az angolok elvették az írek nyelvét
(igaz, nem használják, de akkor is),
az ír angolul sorolja a bűnöket,
mint a fűszál a réten, annyi a bűn.
Különben szórakoztató, kedves, jó pajtás,
csak a rap-költőt gyűlöli szerfelett,
végül, mint kűr végére hagyott triplalutz,
egy ír népdal csendül fel ajakán.

A magyar tudja, hogy ő a legjobb,
de azt is tudja, hogy Magyarország nem Svájc,
sokan azt hiszik, egy megye Angliában,
legalábbis azóta, hogy széthullott a Monarchia.
Mit mondjon nekik? Hogy nem igazság?!
Finoman jelzi, hogy van anyanyelve.
A magyar nem beszél elnyomásról,
legyen ez ír privilégium s program,
nem énekel, nem is furulyázik,
úgy tesz, mint egy angol, holott nem az.
Szerény és gőgös; ha gratulálnak neki,
érzi, hogy csak egy költőt látnak benne,
de hát nem is akart más lenni soha,
mégis elégedetlenül mosolyog.
Ilyenek a magyarok – mondja a svéd.